

Παυλίνα Παμπούδη

Ε.Π.Ε.

Ήρθα
 Ζητώντας μου μιά θέση.
 Τήν ἔχουν καταλάβει. Καταλαβαίνω.
 Ὁ Ὑπηρέτης, ὁ Ὑπάλληλος, ὁ Μαστροπός
 Ὁ Ἀνθρωπος ἀπ' τὸ Γραφεῖο Στοιχημάτων
 Ὁ Ἡθοποιός, ὁ Ἰδιοκτήτης, ἡ Μητέρα.
 Ἡ ἀκρόαση τελείωσε
 Ἐδῶ καί δέκα χρόνια
 Ὅμως θά περιμένω
 Μνησικάκα
 Στόν ὑπόνομο ἀναμονῆς
 Νά τούς δῶ νά ἀμείβονται. Κυρίως
 Τή Μητέρα. Στό μεταξύ
 Καταπίνω θανατηφόρες δόσεις λέξεις
 Παίζω τό κOURDιστό μου ταξίδι
 Μ' αὐτό τό κεφάλι πού ἤδη λάμνει ἥρεμα
 Κι ἀπομακρύνεται
 Ἀνάμεσα σ' αὐτά τά ἤδη τυμπανιαῖα μέλη-

Ο ΚΥΚΛΟΣ

Καλημέρα. Μέρα γιά φονικό.
 Στά δεκατρία μου μέ δάγκωσε
 Κάτι δηλητηριώδες
 Ξύπνησα μόλις
 Θυμᾶμαι μόνο λεπτομέρειες: Τόν κόσμο.

Τώρα μπορῶ νά δαγκώσω κι ἐγώ.

Η ΘΕΙΑ ΧΑΡΗ

Αὐτό τό λυσσασμένο ζῶο μέ κυνηγᾶ παντοῦ
 Περνᾶ τούς τοίχους. Ἐπιμηκύνεται. Διχαλωτό.
 Κυκλώνει τό τετράγωνο.
 Μέ ἀπομονώνει. Μέ ἀκίνητοποιεῖ.
 Καταβροχθίζει τό συκῶτι τοῦ γενναίου
 Ἐχθροῦ μου. Πηδᾶ στό κεφάλι μου.
 Τραβάω τά σύρματα. Ἀνατινάξεται-
 Σκορπίζω πάλι
 Τριμμένος σέ ψίχουλα ν' ἀφήσω ἔχνη
 Γιά τήν ἐπόμενη φράση πού θά χαθεῖ
 Στό κοῖλο δάσος. Ν' ἀφήσω ἔχνη
 Γι' αὐτό τό λυσσασμένο ζῶο πού μέ κυνηγᾶ
 Παντοῦ. Πού σέρνω πίσω μου ἀπ' τ' ἄντερα
 Μισοπνιγμένο.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΥ

Θά βρέξει πιθανόν γιά πάντα.
 Κουνιέται ἡ πόλη κάτω ἀπ' τά κουρέλια
 Θά ψηλώσουν οἱ τοῖχοι θά πρασινίσουν
 Τά νομίσματα. Θά βρέξει
 Ἔτσι
 Σύρριζα στήν ἱστορία
 Ὁ ἐλάχιστος περιπατητής περπατῶ
 Προοπτικά
 Καί μειώνομαι. Χά.
 Ἡ πόλη ἀγάλλεται κιόλας
 Κάτω ἀπ' τό πιπί τῶν ἀγγέλων-

Παυλίνα Παμπούδη

